

Vanha Aatami istuu istuimellaan.
Syrjäkarein hän taivaalle vilkuilee vaan.
Hänet petetty onhan, selvähän tuo,
yksin Aatami kohtalon maljasta juo.

Meille sanottiin viisaan sanoina tuo:
"Isä Aatami Jumalan kiukkua juo.
Josko purikin pintaa hedelmän sen,
josta kärsiä saa, senpä tietäisi ken?"

Siksi Aatami yksin, murheellinen
puhkuu raivoa riistetyin oikeuden.
Kohta kohtalo viekö Aataminkin?
Siinä kysymys, kysymys tuskallisin.

Jospa tuntisin mikä tuskallisin
ihmiskohtalo oli, jo vaikenisin,
mutta enemmän Aatun vihasta saan
sitä kirkasta kruunua kärsijän vaan.

Mutta missä on valta kuoleman maan?
Onhan kuolema kajonnut mahtavampaan.
Vanha Aatami kärsii kiroten kai,
mutta toinenpa kaiken jo kärsiä sai.

Aatu, tunsitko voiman kuoleman lain?
Ehkä kuitenkin kuoleman tuoksuja vain?
Tokko Jumalan vihaa tajuatkaan,
jos et ennenkään tajunnut rakkauttaan.

Vanha Aatami istuu istuimellaan.
Syrjäkarein hän jalkojaan katselee vaan.
Käärme jaloissaan hymyy jumalaton.
Eikö Aatami huomaa: se murskattu on?